

LADISLAV
FUKS
MYŠI NATÁLIE
MOOSHABROVÉ

DÁLE DOPORUČUJEME

Ladislav Fuks: Nebožtíci na bále – malá humoreska

Maloměstská humoreska o záměně dvou osob na pozadí iluzorního poklidu před blížící se světovou válkou. Autor rozehrává sled groteskních situací, v nichž hrají roli nejen oba „nebožtíci“ a jejich příbuzní, ale i bezduchost úředníků a policie.

Ladislav Fuks: Oslovení z tmy – svědectví o vítězství tvora Arjeha

Apokalyptická vize zániku světa po strašlivé katastrofě vypráví o setkání vysíleného chlapce Arjeha s údajným filosofem, který jej ohromí svým věděním a nutí ho k přijetí podmínek, za něž jeho rodu slibuje štěstí a bezpracné bohatství. Novela plná vizí a alegorií slibuje hluboký zážitek

Ladislav Fuks: Příběh kriminálního rady

Všechno je jinak, neboť pomsta se nezastaví před ničím, těmito slovy lze charakterizovat detektivní horor o pátrání po vrahovi dětí, který je zároveň psychologickým románem o vztahu dospívajícího syna k despotickému otci. Rozuzlení je stejně tak nečekané, jako šokující.

LADISLAV FUKS

Myši Natálie Mooshabrové

Vydání jako celek i jednotlivé části (text díla, obálka, grafická úprava, případně jazyková adaptace, redakční poznámky, ilustrace, předmluva, doslov, životopis autora apod.) jsou chráněny autorskými právy. Nositelé těchto práv jsou uvedeni v tiráži.

Prosíme, používejte tuto elektronickou verzi knihy pouze v souladu s platnou licencí. Žádná verze licence k této e-knize neumožňuje rozšiřování jejích kopií (včetně půjčování) či sdělování díla veřejnosti (například umisťováním kopií či extrahovaných částí na servery, ze kterých je možno tento soubor nebo jeho část dále stahovat nebo jej prohlížet), a to za úplatu či zdarma.

LADISLAV FUKS

**Myši
Natálie
Mooshabrové**

Praha 2014

© Ladislav Fuks – dědicové c/o DILIA, 1970

Obálka © Marcela Strejčková - Nomzamo, 2014

© Monika S. Benešová - Lama, 2014

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-87959-24-4 (formát PDF)

ISBN 978-80-87959-25-1 (formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-87959-26-8 (formát ePub)

ISBN 978-80-87959-27-5 (formát MobiPocket)

Lokál U víl byl na odpoledne pronajat. Okno do dvora bylo dokořán – na dvoře stál kůň v chomoutě a s pytlek ovsa. V lokále seděli svatebčané.

Seděli u bílé prostřeného stolu s květinami, svíčkami, sklenkami a mísou koláčů. V čele pod portrétem kněžny vdovy panovnice Augusty a předsedy Albína Rappelschlunda seděl člověk s velkýma upracovanými rukama, v černých šatech a bílé košili, nemotorně se točil, přikyvoval, přisvědčoval, usmíval se, též oknem na koně, to byl ženich. Pak tam seděla menší tlustší blondýna s přihloupplou otlemenou tváří, před ní na stole ležel vavřínový věnec, a ta se kroutila, natřásala, vypínala a všelijak zdvíhala oči, to byla nevěsta. Vedle svatebčanů seděla ještě Rona, kamarádka blondýny, dvacetiletá rozřehtaná holka, a dva svědci, divní, temní lidé.

Na zdi podél svatebního stolu visely dnešní noviny, plné různých obrázků a portrétů předsedy Albína Rappelschlunda, neboť měl dnes svátek, a pod novinami bylo pár odstavených stolků.

V dolní části stolu seděl mladík v tmavém kostkovaném saku a bílé hedvábné košili, jemný, nespvý, zamlklý, to byl Lothar Baar. Vedle něho seděl druhý mladík, také hezky oblečený, ale ještě víc zamlklý a nespvý, to byl spolužák Rolsberg. A pak tam – až na konci – seděla jakási stařena. Byla v černožlatém šátku, černé jupce a dlouhé černé lesklé sukní. Na nohou

měla střevíce bez kramfleků a na klíně menší tašku. To byla Natálie Mooshabrová.

„Dcera o vás pořád mluví, pane Baar,“ řekla paní Mooshabrová v dolní části stolu Lotharu Baarovi, když si smočila rty ve víně, – její sklenka byla totiž od počátku téměř prázdná – „pořád o vás mluví, jak vás v krámě obsloužila magnetem.“

„Magnetofonem,“ kývl mladík a rozpačité hleděl k čelu stolu.

„Tak,“ kývla paní Mooshabrová, „a vy jistě, pane Baar, bydlíte v nějakém paláci.“

„V privátě,“ řekl mladík a rozpačité hleděl k čelu stolu, „u jednoho kupce ve vile zde s přítelem Rolsbergem.“

„A u kupce i jíte?“ zeptala se paní Mooshabrová a trochu se předklonila, aby viděla i do Rolsbergovy tváře.

„U kupce jen snídáme,“ řekl Lothar Baar, „jinak jíme v menze.“

„A tam jíte dobře,“ kývla paní Mooshabrová, „jistě i šunku a vlašský salát, jistě i víno a limonádu. Ráda bych vás někdy pozvala k nám, páni, ale jsme jen prostý chudý lidi. Nebydlíme ve vile, ale v domě na spadnutí, však tam právě zedníci spravují pavlač... no a jíme kaši z ovsa,“ paní Mooshabrová pohlédla oknem na dvůr na koně, který měl pod krkem pytel ovsa, „taky kaši z kukuřice. No ale já někdy pečů, pečů, pane Baar, ráda. Tuhle mísu koláčů,“ paní Mooshabrová nenápadně ukázala na stůl, „tu jsem pekla já. To víte, k dceřině svatbě. Ještě si sice nikdo nevzal, ale počkejte, jen co bude po jídle. Za chvílku totiž...“ paní

Mooshabrová se náhle sklonila k Lotharu Baarovi a zašeptala, „za chvíli totiž přijde hostina. Hostina, pane Baar. Objednali šunku, vlašský salát,“ zašeptala, „taky víno a limonádu. A mražený krém, ale ten přijde až na konec. Ach,“ paní Mooshabrová se usmála, „peču ráda. Ale jinak jíme, pane Baar, chleba.“

Přihlouplá obtloustlá blondýna nevěsta v čele stolu se zatím smála, žertovala se svědky a Bonou, její ženich vedle ní s velkýma upracovanýma rukama na ubruse se otáčel, přikyvoval, přisvědčoval, usmíval se, a když se právě neměl kam točit, točil se k oknu ke koni.

„A vy si necháte každé své jméno,“ řekl jeden svědek svatebčanům, temný člověk s černými vlasy a nízkým čelem, a nevěsta, přihlouplá obtloustlá blondýna, se zasmála a kývla.

„Von se bude jmenovat dál Laibach,“ šťouchla do ženicha a ženich kývl, „já se budu jmenovat, jak se jmenuju. Za chvíli se jí.“

„Vidíte, pane Baar,“ řekla paní Mooshabrová Lotharu Baarovi a Rolsbergovi, „za chvíli se jí. Šunka, salát, limonády, mají to vpředu za výčepem. No ale něco vám povím, páni,“ řekla a opět se trochu předklonila, aby viděla i do Rolsbergovy tváře, „když jsem chodila do školy, to je už šedesát let, měla jsem kamarádku Marii. Ona byla taková malá, slabá, ohnutá, takovej chudák, ale byla chytrá, hodná, děti ji měly rády a byla z bohatý rodiny, její otec šafář měl hodinky ze zlata. Ona se pak vdala, vzala jméno muže, on však brzy umřel a ona byla hospodyně v jedné bohaté rodině. A v té rodině byla hospodyně po dvě pokolení, já ji

už neviděla padesát let. Padesát let,“ kývla paní Mooshabrová a pohlédla na svatebčany, kde na zdi visel portrét kněžny vdovy panovnice Augusty a předsedy Albína Rappelschlunda, který měl dnes svátek, „padesát let. Víte, pane Baar, já jsem taky vždycky chtěla být hospodyní, já taky, jako ta má kamarádka Marie. Umím prostřít stůl, dělat tabuli, tuhle...“ ukázala na bíle prostřený stůl se svíčkami, kyticemi, vínem a koláči, „tu bych byla svedla taky, byla bych jim ji udělala sama, ale tady v tý hospodě je to objednaný.“

„Ataky bydlit budete zvlášť,“ zvolal teď u čela stolu druhý svědek, také temný člověk s černými vlasy a nízkým čelem, a blondýna nevěsta se opět přihloupale zasmála a řekla:

„Von bude bydlit dál v podnájmu u Klaudingerky a já budu tam, co jsem. Co je na tom zlýho, ne...“ opět šťouchla do ženicha a ženich jen kývl a usmál se.

„Je to hodnej, pracovitej člověk,“ řekla tiše paní Mooshabrová Lotharu Baarovi, „vzdělaný. Je to zedník. Nikdy nebyl v pomocný škole ani v polepšovně a všechno by tý naší Nabuli dal. Řekl, že jí bude dávat celej plat, že si nechá jen na veržínka. No a ona bude bydlit u mě a on v podnájmu u slečny Klaudingerky, ale to jen zprvu, budou strádat na byt na Alžbětově...“

O autorovi

Ladislav Fuks (24. 9. 1923 – 19. 8. 1994) byl český spisovatel, známý především psychologickými prózami, často s autobiografickými prvky. Pocházel z rodiny policejního úředníka, maturoval za II. světové války a po totálním nasazení studoval filozofii, psychologii, dějiny umění a pedagogiku. Pracoval v papírenském průmyslu, v památkové správě a v Národní galerii. Později se zcela věnoval psaní.

Hlavními otázkami Fuksovy tvorby jsou strach, úzkost, zlo, bezpráví a především různé podoby vyloučení hlavní postavy z „normální společnosti“. Tyto pocity úzkosti a vyloučení pravděpodobně sám zažíval v dospívání, kdy se vyrovnával se svou homosexualitou. Dokázal se tak dobře vcítit do pocitů Židů, mizejících v koncentračních táborech, a dokázal o jejich utrpení psát tak přesvědčivě snad právě proto, že i jemu samotnému při prozrazení jeho orientace hrozilo přinejmenším vězení.

Fuks se k tématu války a židovského osudu průběžně vracel, stejně, jako se stále vracel k autobiografickým prvkům. V jeho dílech se často mísí reálné události se sny, iluzemi a halucinacemi, příběhy pozvolna plynou, situace se stále znovu a znovu opakují. Někdy ani nelze odhalit, v jaké zemi a době se příběhy odehrávají, většinou je nelze ani jednoznačně zařadit k jednomu konkrétnímu žánru. I v tom tkví osobitost tvorby Ladislava Fukse. Některá jeho díla byla poměrně často překládána a některá i zfilmována nebo převezena na divadelní prkna.

Ladislav Fuks

Myši Natálie Mooshabrové

Obálka s použitím vlastní ilustrace
Marcela Strejčková – Nomzamo.

Vydalo nakladatelství Monika S. Benešová – Lama,
sídlo: V Olšínách 50, Praha 10,

<http://www.lama-web.cz/>,

jako svou 11. publikaci.

Redakce Karel Marek.

Výroba e-knihy Marcela Strejčková – Nomzamo,
sídlo: V Olšínách 50, Praha 10.

Vydání první elektronické (v nakladatelství Lama).
Praha 2014.

ISBN 978-80-87959-24-4 (formát PDF)

ISBN 978-80-87959-25-1 (formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-87959-26-8 (formát ePub)

ISBN 978-80-87959-27-5 (formát MobiPocket)

NEPŘEHLÉDNĚTE

Lev Blatný: Povídky v kostkách

Experimentální povídky a básně v próze Lva Blatného, jednoho z našich význačných expresionistů, nastavují ironické, satirické a mnohdy groteskní zrcadlo konvencím předválečné společnosti. Krátké, koncentrované prózy vás možná překvapí svou hutností a silou a především nadčasovostí.

Gustavo Adolfo Bécquer: Paprsek luny – tajemné španělské legendy

Kdo je ta tajemná žena, do níž se v nočním lese zamiloval Manrique? Proč není radno se o dušičkové noci přibližovat k Vrchu duší a jak s tím souvisejí templáři? Přinese Pedro milované Marii zlatý náramek a co má společného láska a vina? Co je tak vzácným případem? A co se stalo v Maurčině jeskyni?

Viktor Dyk: Smrt panenky – výběr povídek o smrti

Výběr Dykových povídek, jež spojuje téma smrti a lásky, zahajuje smrt z nedostatku lásky a uzavírá smrt z přílišné lásky, jíž není možné naplnit. Najdeme zde také smrt, díky níž je možné věčně milovat, a kromě dlouhého umírání stářím je zde popsána i myšlenka smrti, aby mohl jiný žít.

Vojtěch Rakous: Doma – židovské obrázky

Soubor povídek Doma byl první knihou, která uvedla do české literatury židovské obyvatelstvo venkova a maloměsta jako jeho přirozenou součást. S humorem i porozuměním vypráví, jak vesničtí Židé poloviny 19. století se svými sousedy sdílejí běžné radosti i starosti a zároveň ctí své tradice a svou víru.

Jiří Mahen: Rybářská knížka

Knihy, která je stále považována za „rybářskou bibli“, plná vzpomínek z rybářských výletů, postřehů ze života ryb a rybářů, dojmů z nádherné přírody. Krásný jazyk, humorná nadsázka i porozumění přírodě, rybám a rybaření uchvátí čtenáře i dnes. Začínajícího rybáře jistě potěší rady a zkušenosti.

Ignát Herrmann: Z pamětí starého mrzouta

Pobavte se příhodami mrzoutského úředníka, poodhalte jeho milostné zážitky z mládí i trampoty s „kmotrem“ nebo s „českým pekáčem“, prožijte s ním nekonečné týdny s husou nebo strasti kolem „vhodných vánočních dáreků“ a nezapomeňte ani na kapitolu, v níž se pan Cyrus stane „volebním agitátorem“.